

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Triloogia 2. raamat

Suve-
õhtud

Susan Mallery
Summer Nights
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Susan Macias Redmond
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E02252213
ISBN 978-9949-25-328-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Shane Strykeril oli nii palju kindlameelsust, et mitte kunagi probleemidele selga keerata, ning nii palju tarkust, et mõista, kui ta on lüüa saanud. Baariletil tantsiv ilus punapea võis küll olla kõik, mida ta ihkas, kuid selle naise tagajamine oleks väga vale otsus.

Naise silmad olid suletud, ta pikad lained juuksed liikusid keha rütmis. Muusika sensuaalne rütm tabas Shane'i otse kõhtu. Ta vangutas pead. Heakene küll, õigupoolest allapoole, kuid ta ignoreeris seda ning ka tõmmet, mida tundis. Baariletil tantsivad naised tähendasid probleeme. Nad olid erutavad ja ahvatlevad, kuid mitte tema jaoks. Enam mitte.

Ta ei pruukinud küll seda naist tunda, kuid tundis seda tüüpi naisi. Tähelepanu otsivaid naisi. Ohtlikke – vähemalt sellisele mehele, kes eeldas, et abielu tähendab töötusi ja nende täitmist ning monogaamiat. Sellised naised nagu too seal baariletil vajasid, et kõik ruumis olevad mehed neid ihkaksid.

Pikkamööda ja kahetsevalt keeras ta naisele selja ja läks ukse poole. Ta oli tulnud linna, et juua õlut ja süüa burgerit. Ta oli arvanud, et ehk õnnestub mängu vaadata ja meeste seltskonnas olla. Kuid oli leidnud hoopis eest paljasjalgse jumalanna, kes tekitas meesterahvas tahtmise unustada ühe

naeratus eest kõik lootused ja unistused. Tema unistused on väärt enam, mõtles ta enne suvisesse õhtusse naasmist veel viimast korda üle öla vaadates.

Annabelle Weiss avas silmad. „Pole midagi keerulist.”

„Räägi pealegi.” Ta sõbranna Charlie Dixon pani pead vangutades õlleklaasi käest. „Ei.”

Annabelle ronis baariletilt maha ja pani käed puusa. Ta püüdis näha välja hirmutav. See oli aga üsnagi tulutu katse, kui võtta arvesse, et Charlie oli temast ligemale kakskümmend viis sentimeetrit pikem ja nii tugevate lihastega, mille peale Annabelle ei tahtnud mõeldagi.

Annabelle tahtis just end kaitsma asuda, öelda, et kõik see on laste nimel, kui peamiselt naistest koosnev seltskond lasi kuuldavale spontaanse aplausi.

„Lahe tants,” hüüdis keegi.

Annabelle tegi ringi. „Täna,” hüüdis ta. „Olen siin igal nädalal.” Ta vaatas uuesti sõbranna poole. „Sa pead seda tegema.”

„Ei pea sugugi.”

Annabelle pöördus Heidi Simpsoni poole. „Räägi sina temaga.”

Kenake linalakk Heidi, kes oli hiljuti kihlunud, tõstis pilgu briljantsõrmuselt, mida oli uurinud. „Mida? Oh, anna andeks. Mu mõtted olid mujal.”

„Mõtlesid Rafe'ile,” torises Charlie. „Teame-teame. Tema on imeline, sina oled õnnelik. See hakkab juba närvidele käima.”

Heidi puhkes naerma. „Kes meist nüüd küüniline on?”

„See pole mingi uudis. Mina olen ikka küüniline olnud.” Charlie võttis õlleklaasi ja läks teiste ees tagasi laua poole, kust nad olid tõusnud, kui Annabelle oli pakkunud, et näitab neile õnneliku neitsi tantsu.

Kui nad olid uuesti istet võtnud, pöördus Annabelle Charlie poole. „Saa aru, mul on vaja koguda raamatukogubussi jaoks raha. Ja festivalil osalemine on selleks parim moodus. Tuleb vaid ratsutada. Sina ju oskad ratsutada. Sul on isegi hobune.”

Charlie sinised silmad tõmbusid kissi. „Mina ei kavatse hobuse seljas tantsida.”

„Seda polegi vaja teha. Hobune tantsib ise. Just sellepärast nimetataksegi seda „Hobusetantsuks”.”

„Mason pole mingi tantsiv hobune.”

Heidi kummardus laua kohale. „Annabelle, see on ju sinu projekt. Sina suhtud sellesse kirega. Miks sa ise ei tantsi?”

„Ma ei oska ratsutada.”

„Võiksid õppida. Shane õpetaks sind. Olen näinud, kuidas ta rodeopoisse välja õpetab. Ta on väga kannatlik.”

„Kardan, et aega pole piisavalt. Festival on juba kümne nädala pärast. Kas ma jõuaksin tõesti selle ajaga õppida nii hästi ratsutama, et hobune saaks tantsida?” Ta pöördus Charlie poole. „Rohkem kui tuhande aasta eest jätsid Maa-zibi naised kõik ja kolisid siia, kus meie praegu elame. Nad olid võimsad naised, kes tahtsid endale kodu luua. Nad jäid siia elama ja nende jõud ja kindlameelsus voolab meis kõigis.”

Charlie mekkis õlut. „Hea kõne, kuid ei, mina ei kavatse hobusega tantsida.”

Annabelle vajus kõssi. „Siis pole mul midagi.”

Heidi toksas ta käsivart. „Nagu ma juba ütlesin, võid sa ise tantsida. Ise räägid ikka, kuidas Maa-zibi naised kaitseksid oma tütreid ohverdamise eest just seeläbi, et lahkusid. Nad olid väsinud sellest, et nende tütreid tapetakse veel enne, kui neil avaneb võimalus elada, ja nii nad tulidki siia, kus said olla vabad. Võta see vaim omaks.”

Annabelle ajas selja sirgu. Ta pole sugugi seda sorti, kes võiks paraadi juhtida, mõtles ta. Tema oli vaikne, pigem seda sorti, kes püsib tagaplaanil.

Ta avas suu, et öelda: „Ma ei saa.” Kuid ei saanud sõnu suust. Sest kui ta tahaks, siis saaks küll. Ta suudaks nii mõndagi. Kuid kogu elu oli ta püüdnud sobituda ja seetõttu olnud pigem tagasihoidlik. Ta oli üritanud olla vanematele meele järele ja püüdnud teha kõigi meeste tahtmist mõõda, kellega oli käinud. Ta pidas end järeleandlikuks, mitte tugevaks.

Charlie vahtis talle otsa. „Mis lahti? Sul on kummaline ilme.”

„Ma olen nõrk,” tõdes Annabelle. „Jalamatt selle sõna kõige otsesemas mõttes.”

Heidi ja Charlie vahetasid mureliku pilgu. „Kuule, ega sa kavatse kokku variseda?” küsis Charlie murelikult.

„Ei, ma näen asju teises valguses. Mina olen ikka olnud see, kes annab järele, kes ohverdab teise inimese vajaduste ja soovide nimel oma tahtmise.”

„Sa ju tantsisid just äsja baariletil,” lausus Heidi õlgu kehitades. „Rohkem sõltumatu ei saa enam ollagi.”

„Ma polnud juua täis. Näitasin Charliele õnneliku neitsi tantsu, lootes teda veenda...” Ta tõusis pead vangutades

püsti. „Teate mis? Teen seda ise. Õpin ise tantsu selgeks. Või ratsutamise. Mida iganes. Tegu on ju minu raamatu-kogubussiga. Minu korjandusega. Võtan härjal sarvist. Lähen ise. Maa-zibi naiste vaim elab minus edasi.”

„Tubli tüdruk,” ütles Charlie.

„Sa tulid eile üsna vara koju.”

Shane keeras küünis vee kinni ja nägi ema lähenemas. Päike polnud veel õieti tõusnudki, kuid ema oli juba üleval ja riides. Mis aga veelgi olulisem: emal oli käes kohvikruus.

Shane võttis ema käest kohvikruusi ja sellest tänulikult lonksu. Ta vähene uni oli olnud tulvil kummituslikke pilte tulisest punapeast.

„Jo baar osutus huvitavamaks, kui olin osanud arvata.”

Pisut üle viiekümnese ikka veel kena May nagu läks naerule. „Sa läksid Jo baari? Oh sa kullake. See on ju naiste kooskäimise koht. Seal näitavad telekad ostu- ja moekana-leid, mitte sporti. Oleksid pidanud arutama vennaga, kuhu mängu vaatama minna. Pole siis ime, et sa nii vara koju tulid.” May silitas vaba käega üle latrivärava küünitava hobuse pead. „Tere, kullake. Kuidas kohaned? Siin on ju nii tore.”

Mära noogutas, just nagu oleks öelduga nõus.

Shane oli sunnitud tunnistama, et hobused olid kohanenud kiiremini, kui ta oli osanud arvata. Sõit Tennesseeest oli pikk, kuid vaeva väärt. Ta oli ostnud linna servas mägedes kaheksakümmend hektarit maad. Ta oli juba kavandanud elumaja plaani ja – mis veelgi olulisem – tallid. Nädala pärast võib tallide ehitus lahti minna. Seni aga hoidis ta

hobuseid ema tallis ja elas koos ema seitsmekümne nelja aastase peigmehe Gleni, oma venna ja tolle kihlatu Heidiga. Maja oli üsna rahvast täis.

Shane mõtles endamisi, et teeb just seda, mida oli alati teha tahtnud, ning kohas, kus oli ikka ihanud kodu luua. Tal on hobused, maa ja pere parasjagu nii lähedal, et oli kodune tunne, kuid mitte nii lähedal, et teised teda segaks. Kui ta vaid suudaks peletada meeltest pildi tollest naisest.

„Ema, kas sa tunned...”

Ta pani suu kinni. Ema tunneb linnas kõiki. Pruugib vaid talle inimese nimi öelda, kui juba veerand tunni pärast teab ta kõike tolle perekonna ajaloo kohta.

Shane ei vajanud probleeme. Probleeme oli tal elus juba olnud. Ta oli abiellunud just seda sorti naisega, kes mees-terahvast kummitab, ning siis tollest lahutanud. Tema elus oli olnud nii palju erutust, et sellest piisas kogu eluks. Nüüd ihkas ta kodu luua. Leida aruka naise, kes oleks rahul teadmise, et teda armastab üks mees.

Ema vaatas talle otsa tumedate silmadega, mis meenu-tasid nii väga ta enda omi. Ema suu tõmbus mõistvalt mui-gele.

„Palun kinnita, et tahad minult küsida, kas ma tunnen toredaid tüdrukuid?”

Ükskõik, mõtles Shane õlgu kehitades. „Tunned või? Kedagi normaalset.” Mitte sellist, nagu too baariletil tant-siv jumalanna.

Ema nägu oli naerul. „Tunnen küll ja ta on just selline nagu vaja. Raamatukoguhoidja. Tema nimi on Annabelle

Weiss. Armas tüdruk. Heidi rääkis, et Annabelle tahab ratsutama õppida. Sa võiksid ju teda õpetada.”

Raamatukoguhoidja? Shane kujutas ette prillidega tumedapäist ilutut naist, kampsun eest kurguni kinni nõõbitud, jalas praktilised kingad. Mitte just eriti erutav, kuid sellest pole midagi. Ta oli jõudnud faasi, kus ihkas perekonda. Ta ei otsinud kedagi sellist, kes ta maailma pea peale keeraks.

„Mis arvad?” küsis elevil ema.

„Just see, mis vaja.”

„Kas naased kuriteopaigale?”

Annabelle naeratas sõbrannale. „Mingit kuritegu pole ju olnud.”

„Sina tead seda ja mina tean seda, aga jutud liiguvad.”

Annabelle avas Jo baari ukse ja ootas, kuni Charlie tema ees eredalt valgustatud ruumi sisenes. Fool's Goldis oli lõunaae ja tosinkonna laua ääres istusid juba naised. Jo baar oli mõeldud peamiselt naistele ning selle sisekujunduses valitsesid naiselikud helelillad ja kreemikad toonid. Päeval olid suured telekad kas kinni keeratud või näitasid ostukanaleid ja tõsielusaateid. Menüüs oli ohtralt salateid ja võileibu ning nende kõrvale kirjutatud diskreetselt roogade kalorsus.

Annabelle läks Charlie järel lauda ja võttis istet.

„Kõik räägivad sellest, kuidas sa baariletil tantsisid.”

Annabelle puhkes naerma. „Mul ükskõik. See oli ülla eesmärgi nimel. Kuigi mul ei õnnestunud sind veenda minu festivalil osalema. Kuid sellest pole midagi. Teen seda ise.”